

Иван Вазов

Тор

Полята мъртви, подивели
и гробен сън царува тук;
над угарите запустели
нито движение, нито звук.

Намусен висне небосвода,
кат мисъл черна върху нас,
мълчи умрялата природа,
сковал я зимен сън и мраз.

И моят род, поля заспали,
заспал е в непробуден сън;
не го вълнуват идеали,
не го разбужда глас отвън.

Той спи, а ний, борци унили,
шумим без полза, без разбор,
и наший ум, дела и сили
са прах нищожен или тор.

– Мълчи! Не знайш – извика торът,
събран по черните бразди –
и аз, и вие гнийм в позорът,
но в нас велик залог седи.

Днес нищо сме, но нашто дело
без шум ще утре пусне плод
и бъдеще нараства цело
под моя сок, под ваший пот;

над мен ще блесне жечко слънце,
у вас то в гений ще изгрей
и всяка мисъл, всяко зрънце
от нас торено ще узрей.

Януари 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5180>]